

Macron složil hold merkelovské trpělivosti

4. 11. 2021 ▪ 16:15

K loučení s politickým partnerem patří zavedené rituály včetně pochval a vysokých řádů. Setkání francouzského prezidenta se spolkovou kancléřkou v burgundském Beaune však bylo v mnoha ohledech výjimečné. Angela Merkelová odchází z úřadu po šestnácti letech, kdy se postupně setkávala se třemi předchůdci Emmanuela Macrona a kdy se její evropská role proměňovala.

Když jí Jacques Chirac v roce 2005 na uvítanou políbil ruku, byla v tom nejen zdvořilost, ale i výraz jisté nadřazenosti zkušeného politika vůči začínající kancléřce. Když se s ní před čtyřmi lety setkal Emmanuel Macron, byl on prezidentským začátečníkem. Při loučení v Beaune připomněl trpělivost, kterou s ním měla: „Děkuji, že jsi mě tolik naučila.“

Vzájemné porozumění je v politice důležité, zvláště když není samozřejmé, což o francouzsko-německých vztazích platí především. Kancléřsko-prezidentská dua v minulosti i současnosti netvořily a netvoří jakési pohádkové páry, ale jsou přehlídkou pochopení, jak jsou jejich vzájemné vztahy důležité pro obě země i pro Evropu. Stačí zmínit slova jako jaderné energie, Libye či Turecko, aby bylo zřejmé, že Paříž a Berlín se zdaleka ne ve všem shodnou. Angela Merkelová i Emmanuel Macron i jejich předchůdci si však uvědomovali, že je třeba hledat a nalézat dohodu a že podmínkou takové dohody je vytrvale spolu mluvit.

Jen tak bylo možné, že Angela Merkelová s Nicolasem Sarkozym pomáhala zvládat finanční hospodářskou krizi, že se bok po boku postavila s Francoisem Hollandem po teroristických útocích v Paříži a že s Emmanuelem Macronem před třemi lety v německém Mesebergu položila základy ke společnému rozpočtu eurozóny a že loni pomohli prosadit velký balík finanční pomoci na obnovu ekonomik po pandemii koronaviru.

Kam vedou vztahy, kterým vůle k porozumění a merkelovská trpělivost schází, aktuálně ukazuje spor přes kanál La Manche, kde se kvůli několika desítkám rybářských licencí Spojené království a Francie dostávají na pokraj obchodní války. Ironií osudu je, že za Paříž jedná ministr pro evropské záležitosti, jehož příjmení se shoduje se jménem města, kde si spolková kancléřka a francouzský prezident vyměňovali vzájemné poklony a lichotky.